

Arrest

nr. 229 665 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Canadese nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn moeder X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2019 heeft ingediend om de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 juli 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JANS, die *loco* advocaat H. COVELIERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2014 worden voor de minderjarige Y.K. en zijn vier broers en zussen, op dat ogenblik allen van Canadese nationaliteit, aanvragen ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van hun Belgische grootvader.

Op 18 maart 2014 dient F.P., de moeder van de kinderen, van Amerikaanse nationaliteit, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg.

Op 12 september 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake de moeder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 15 september 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake de vijf kinderen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 15 september 2014 worden aan de moeder bevelen tot terugbrenging van de vijf kinderen gegeven.

Op 9 november 2016 dient F.P. een verzoekschrift in bij de familierechtbank waarin zij de exclusieve uitoefening van de ouderlijke macht over de vijf kinderen vraagt. De zitting wordt vastgesteld op 23 maart 2017.

Op 21 april 2017 wordt een tweede aanvraag ingediend voor de kinderen (waarvan intussen sommige de Amerikaanse nationaliteit hebben) voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van hun Belgische grootvader.

Op 6 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen inzake de kinderen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 januari 2019 wordt voor de kinderen een derde aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van hun Belgische grootvader.

Op 20 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De beslissing ten opzichte van het kind Y.K. is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.01.2019 werd ingediend door:

Naam: K.

Voornaam: Y.

Nationaliteit: Canada

Geboortedatum: (...) 2011

Geboorteplaats: Montreal

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische grootvader; zijnde K. M. (RR (0)xxx), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1 ° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...) voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt.'

Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter, dat teruggaat op de bepalingen van art. 40bis, §2, 3°, zoals hierboven aangehaald, dient betrokkene zijn grootvader te vervoegen en de grootvader dient over het recht van bewaring te beschikken. Van rechtswege zijn het, overeenkomstig het Belgisch burgerlijk wetboek (artikel 372), de ouders die gezamenlijk de bewaring en de ouderlijke macht uitoefenen. Voor zover zij de bewaring aan iemand anders wensen te geven, kan dit gebeuren in onderlinge overeenstemming, maar de rechtbank dient een dergelijke overeenkomst te homologeren. De rechtbank zal daarbij uiteraard het belang van het kind onderzoeken (dit alles overeenkomstig art. 392 BW). De grootvader is tot op heden niet aangesteld als voogd door de rechtbank in België.

Betrokkene woont niet in bij de grootvader noch bij de moeder en uit het dossier blijkt nergens dat de grootvader het recht van bewaring heeft gekregen. Als bewijs hiervan werd enkel een "Verzoekschrift van de Familierechtbank van Antwerpen" dd. 09/12/2016 voorgelegd waarin de moeder van betrokkene de ouderlijke macht over haar kinderen vraagt

Bij gebrek aan recht van bewaring, is niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt daarom geweigerd. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Ter zitting legt de advocaat van de verzoekende partij stukken neer. Het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet echter niet in de mogelijkheid tot het indienen van bijkomende stukken ter zitting in de annulatieprocedure. Er kan geen rekening worden gehouden met niet in de procedureregeling voorziene stukken. Deze stukken worden uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Betreffende de ontvankelijkheid

In hoofdorde wenst de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid aan te voeren wat betreft het ingediende beroep tot nietigverklaring. Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij de nietigverklaring vordert van de beslissing van 20 juni 2019 tot weigering van de afgifte van een verblijfskaart van meer dan drie maanden zonder bevel het grondgebied te verlaten, doch dat er geen sprake is van een rechtsgeldige vertegenwoordiging enerzijds en dat verzoekende partij tegen deze beslissing geen middel aanvoert anderzijds.

Verweerder wenst vooreerst op te merken dat de verzoekende partij is geboren op (...) 2011 en minderjarig is. “Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon verbonden zijn.” (RvV nr. 49583 de dato 14 oktober 2010)

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van de afgifte van visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging. In casu betreft het rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch verzoekster beschikt gezien haar leeftijd van 8 jaar niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Verzoekster diende aldus vertegenwoordigd te worden door haar vader, moeder of voogd.

Beide ouders dienen gezamenlijk op te treden als wettelijke vertegenwoordiger bij een beroep tegen een administratieve beslissing, tenzij één van de ouders kan aantonen dat hij/zij het uitsluitend ouderlijk gezag uitoefent (RvV 2 maart 2010 nr. 39 686). Waar in het verzoekschrift mevrouw P. F. als wettelijke vertegenwoordiger wordt opgegeven, merkt verwerende partij op dat het hierbij om een loutere bewering gaat en niet wordt aangetoond dat zij de wettelijke vertegenwoordiger zou zijn van de verzoekende partij. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat het recht van bewaring aan haar moeder zou toegekend zijn ingevolge vonnis van de Familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Verzoekende partij laat echter na hiervan bewijzen voor te leggen.

Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97). Verwerende partij is van mening dat het beroep van verzoekende partij onontvankelijk is.”

3.1.2. In de synthesememorie antwoordt de verzoekende partij:

“DE ONTVANKELIJKHEID:

Verwerende partij beweert dat de vordering ongegrond zou zijn, ontvankelijk zou zijn omdat er geen sprake is van een rechtsgeldige vertegenwoordiging.

Nochtans zegt de verwerende partij in haar eigen memorie dat één van de ouders de minderjarigen kan vertegenwoordigen wanneer zij kunnen aantonen dat zij het uitsluitende ouderlijk gezag uitoefent (Raad voor Vreemdelingenbeslissingen, 2 maart 2010, nr. 39-686).

Er is een vonnis van de Familierechtbank Antwerpen, Kamer AF9 dd. 21 maart 2018 waarin uitdrukkelijk gezegd wordt:

“Het ouderlijk gezag: dragende uitoefening van het ouderlijk gezag over de 5 hierboven vermelde minderjarigen uitsluitend op aan de moeder.

Adres - inschrijving: de minderjarigen worden ingeschreven op het adres van de moeder en hebbende aldaar hun hoofdverblijf.

Het is dan ook merkwaardig dat voor de zoveelste maal verwerende partij beweert dat er geen vonnis zou zijn en dat concluant dit vonnis niet voorlegt.

De vonnis is in den treure per mail verzonden aan de diensten van verwerende partij in Antwerpen, maar toch blijven deze diensten altijd maar zeggen dat er alleen maar een verzoekschrift zou zijn.

Het miskennen van dit vonnis is dus duidelijk een materiële fout in de motivering en is een manifest rechtsmiddel tegen de beslissing.”

3.1.3. De verwerende partij stelt terecht dat een niet-ontvoogde minderjarige onbekwaam is om *in persona* een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel

376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid van het BW), hetzij door zijn voogd (artikel 390 e.v. van het BW). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

In casu blijkt uit het verzoekschrift dat de moeder optreedt als vertegenwoordiger van het minderjarig kind. Zoals de verwerende partij terecht aangeeft, wordt de vader van de kinderen niet vermeld als vertegenwoordiger in het verzoekschrift. In de synthesememorie verwijst de verzoekende partij naar de omstandigheid dat in het inleidend verzoekschrift verwezen wordt naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg *d.d.* 21 maart 2018, familierechtbank, waarin de uitoefening van het ouderlijk gezag over de 5 minderjarige kinderen uitsluitend opgedragen wordt aan de moeder.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat dit vonnis zich daarin bevindt. De verzoekende partij voegt dit evenmin toe bij het verzoekschrift of bij de synthesememorie.

In de stukken van het administratief dossier bevindt zich wel het verzoekschrift van 9 november 2016 waarmee deze procedure werd ingeleid, en waarin wordt geargumenteed dat de vader van de kinderen twee jaar niet naar de kinderen heeft omgekeken, dat hij uit België is vertrokken zonder enig adres na te laten, dat hij in november 2016 vanuit de Verenigde Staten een echtscheidingsverzoek heeft ingediend en dat de vader zich in de V.S. bevindt.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat de verzoekende partij pas voor het eerst ter zitting dit vonnis van de familierechtbank van 21 maart 2018 voorlegt. Daaruit blijkt dat het ouderlijk gezag uitsluitend aan de moeder opgedragen wordt.

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vader van de kinderen zich sinds geruime tijd niet meer in België bevindt en de moeder stappen ondernomen heeft opdat haar het uitsluitende ouderlijk gezag wordt toegekend, kan worden aangenomen dat het *in casu* volstaat dat de moeder optreedt als vertegenwoordiger van haar kinderen.

De eerste exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3.2.1. In de nota werpt de verwerende partij vervolgens volgende exceptie op:

“Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen ‘de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot een opsomming van feiten. Daar verzoekende partij in haar verzoekschrift nalaat aan te geven welke rechtsregel dan wel welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden, is verwerende partij van mening dat het door de verzoekende partij ingestelde beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is.”

3.2.2. In de synthesememorie antwoordt de verzoekende partij hier niet op.

3.2.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, zodat kan worden aangenomen dat de verzoekende partij in het verzoekschrift de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De tweede exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In de synthesesmemorie voert de verzoekende partij het volgende aan:

“TEN GRONDE:

Subsidiair stelt de verwerende partij dat zij blijkbaar wel kennis heeft het vonnis vermits in haar laatste paragraaf ernaar verwijst om dan te stellen dat de moeder van de verzoekende partij zou akkoord gaan met de beslissing omdat de Rechtbank de kinderen bij haar heeft geplaatst en niet bij de grootvader.

Ook dit is manifest ten onrechte.

Immers de kinderen zijn geplaatst bij de moeder omdat zij als hoeder deze hoede vroeg en als ouder daarop aangewezen is.

Het feitelijke verblijf gebeurt bij de grootvader, maar aangezien deze de kinderen niet kon opvangen in zijn eigen woonst heeft die, zeer correct, een appartement gehuurd voor de kinderen en verblijven de kinderen met hun moeder daar.

Maar de kinderen zijn wel degelijk ten laste van de grootvader en van het gezin M., dat voor deze kinderen mede zorgt.

De argumentatie die door de verwerende partij wordt naar voren gebracht is dan ook onjuist, zodat het verzoek van concludante dient te worden aanvaard.”

4.2. In de nota had de verwerende partij als volgt gerepliceerd op het middel uit het verzoekschrift:

“Subsidiaire orde

Voor zover de verzoekende partij inhoudelijk kritiek levert op de bestreden beslissing en aldus een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, blijkt dat deze kritiek niet gegrond is.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaan vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, volstaat niet om tot de vernietiging van de bestreden beslissing te leiden. De verzoekende partij brengt verder geen argumenten aan waarmee zij zou kunnen aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot bovenstaand oordeel is gekomen. De verzoekende partij brengt met haar bloot betoog de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Ten overvloede wenst verwerende partij nog te verwijzen naar artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de

Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Verwerende partij wenst nog op te merken dat uit de lezing van artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bloedverwanten in neergaande lijn slechts tot verblijf van meer dan drie maanden kunnen worden toegelaten, indien zij de referentiepersoon vervoegen én de referentiepersoon over het recht van bewaring beschikt of, indien het recht van bewaring gedeeld wordt, de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming geeft.

Verzoekende partij stelt dat het recht van bewaring aan de moeder van de verzoekende partij werd toegekend ingevolge vonnis van de Familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen onder rolnummer 16/5918/A. Verzoekende partij lijkt hiermee de motieven uit de bestreden beslissing te bevestigen gezien moeder en niet grootvader het recht van bewaring zou hebben.”

4.3.1. In het enig middel zoals uiteengezet in de synthesememorie voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij blijkbaar wel op de hoogte is van het vonnis, dat de kinderen bij de moeder geplaatst zijn omdat zij de hoede over de kinderen vroeg. Zij vervolgt dat het feitelijk verblijf bij de grootvader gebeurt, aangezien deze de kinderen niet kon opvangen in zijn eigen woonst, heeft hij een appartement gehuurd voor de kinderen waar ze met hun moeder verblijven. De kinderen zijn ten laste van de grootvader.

4.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat zich daarin het vonnis van de familierechtbank bevindt, enkel het verzoekschrift d.d. 9 november 2016 waaruit blijkt dat een zaak aanhangig werd gemaakt bij de familierechtbank. De verzoekende partij heeft dit vonnis bijgevolg niet overgemaakt aan het bestuur. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij dit vonnis niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont dus niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding.

De verzoekende partij lijkt er in haar betoog aan voorbij te gaan dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de gezinshereniging wordt gevraagd met de grootvader, dat de verzoekende partij zich daarom overeenkomstig de wettelijke bepalingen bij de grootvader dient te voegen en dat de vreemdeling die vervoegd wordt, namelijk de grootvader, over het recht van bewaring moet beschikken maar dat niet wordt aangetoond dat de grootvader over het recht van bewaring beschikt.

In het middel benadrukt de verzoekende partij dat de moeder de hoede vroeg over de kinderen. Met dit betoog toont de verzoekende partij echter niet aan dat de grootvader over het recht van bewaring beschikt, zodat de motieven van de bestreden beslissing stand houden. De omstandigheid dat de grootvader financiële ondersteuning zou geven aan het gezin en het feit dat het gezin (moeder en kinderen) niet bij de grootvader kon inwonen om materiële redenen, doen geen afbreuk aan het feit dat niet wordt aangetoond dat de grootvader het recht van bewaring over de kinderen zou hebben.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET